

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Radovana Suchánka a soudců Josefa Fialy a Jiřího Zemánka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatelky **JUDr. Dany Sedlákové**, bytem Olomučany 300, zastoupené JUDr. Marií Karasovou, advokátkou, sídlem Úvoz 82/39, Brno, proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2018 č. j. 16 Kss 6/2017-201, za účasti **Nejvyššího správního soudu**, jako účastníka řízení, a **předsedkyně Okresního soudu v Blansku**, jako vedlejší účastnice řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.**Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí**

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí s tvrzením, že jím byla porušena její ústavně zaručená práva zakotvená v článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a dále práva obsažená v článku 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

2. Z obsahu spisu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 16 Kss 6/2017, který si Ústavní soud vyžádal, vyplývají následující skutečnosti. Návrhem vedlejší účastnice ze dne 7. 9. 2017 bylo zahájeno kárné řízení se stěžovatelkou jako soudkyní Okresního soudu v Blansku (dále jen „okresní soud“). Vedlejší účastnice uvedla, že stěžovatelka zaviněně

porušila povinnosti soudkyně tím, že v blíže určených šesti případech po vyhlášení rozsudku změnila znění výroku rozsudku v jeho písemném vyhotovení a nezákonně tak manipulovala s vyhlášeným rozhodnutím. Stěžovatelka dále měla porušit povinnosti soudkyně tím, že svou nedůvodnou nečinností zavinila průtahy při vyřizování občanskoprávních věcí. Vzhledem k tomu, že předchozí přijatá opatření nevedla k odstranění nedostatků, a vzhledem k počtu a charakteru porušení povinností stěžovatelky, navrhla vedlejší účastnice odvolání stěžovatelky z funkce soudkyně podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů.

3. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2018 č. j. 16 Kss 6/2017-201 Nejvyšší správní soud uznal stěžovatelku vinnou, že

A) v písemném vyhotovení rozsudku ze dne 27. 4. 2017 č. j. 5 C 115/2014-103 změnila obsah rozsudku (vyhlášeného za přítomnosti účastníků) zaznamenaného v protokolu o jednání ze dne 27. 4. 2017,

B) ve věci vedené pod sp. zn. 5 C 179/2015 vyhlásila dne 12. 4. 2017 usnesení o vyslovení místní nepřislušnosti a následně v písemném vyhotovení usnesení č. j. 5 C 179/2015-40 změnila své rozhodnutí,

C) ve věci vedené pod sp. zn. 5 C 209/2015 vyhlásila dne 21. 12. 2016 usnesení a následně v písemném vyhotovení usnesení č. j. 5 C 209/2015-116 změnila své rozhodnutí,

D) ve věci vedené pod sp. zn. 77 C 429/2015 vyhlásila dne 25. 2. 2016 rozsudek a následně v písemném vyhotovení usnesení ze dne 5. 4. 2016, č. j. 77 C 429/2015-21 změnila své rozhodnutí tak, že výroky rozsudku zněly jinak,

E) ve věci vedené pod sp. zn. 77 C 417/2014 změnila v písemném vyhotovení usnesení ze dne 9. 6. 2016 č. j. 77 C 417/2014-67 obsah usnesení vyhlášeného v protokolu ze dne 27. 1. 2016,

F) ve věci sp. zn. 6 C 349/2002 v písemném vyhotovení usnesení ze dne 30. 6. 2017 změnila obsah vyhlášeného rozsudku (za přítomnosti účastníků řízení a veřejnosti) v protokolu ze dne 1. 6. 2017,

tedy zaviněně porušila povinnost soudkyně podle § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích být vázána pouze zákonem, a tím ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů, čímž spáchala kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, a za to jí uložil podle § 88 odst. 1 písm. d) tohoto zákona kárné opatření odvolání z funkce soudkyně.

II.

Argumentace stěžovatelky

4. Stěžovatelka v ústavní stížnosti uvádí, že kárný senát učinil závěr o jejím kárném provinění na základě důkazů – spisů shora citovaných spisových značek, aniž by však tyto důkazy provedl. Stěžovatelka odkazuje na protokoly o jednání kárného senátu ze dne 7. 3. 2018 a ze dne 11. 4. 2018, z nichž vyplývá, že žádný důkaz ohledně výše uvedených spisů proveden nebyl, k důkazu nebylo čteno ani odůvodnění předmětných rozhodnutí, ani protokoly o jednání, a nebyl konstatován ani obsah předmětných spisů. Stěžovatelka je přesvědčena, že k tomu, aby si kárný senát mohl učinit úsudek o jejím jednání, musí disponovat komplexními informacemi o veškeré její rozhodovací činnosti, v této souvislosti poukazuje stěžovatelka na usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 14. 2. 2018 č. j. 16 Kss 6/2017-98, podle kterého ojedinělý exces nemůže být důvodem pro odvolání z funkce soudce. Stěžovatelka v průběhu řízení před Nejvyšším správním soudem navrhla vypracování znaleckého posudku, který by se zabýval mj. i přidělováním věcí do senátu stěžovatelky a posouzením jejich složitosti, a to ke všem agendám, které stěžovatelka vyřizovala, včetně složité agendy s cizím prvkem. Kárný senát však navržený důkaz neprovedl. S uvedeným souvisí další námitka stěžovatelky, která brojí proti usnesení, kterým při jednání kárného senátu dne 11. 4. 2018 byly vyloučeny skutky označené v kárné žalobě pod body 7) až 15) k samostatnému řízení a projednání. Stěžovatelka nesouhlasí s takovým postupem kárného senátu, který měl dle jejího názoru zastříti nesoulad této části kárného návrhu s obsahem příslušného spisu. Stěžovatelka uvádí, že předseda kárného senátu jí nepředal písemné vyhotovení tohoto usnesení, a k jejím námitkám jí vyhrožoval, že povolá justiční stráž. V průběhu řízení stěžovatelka taktéž opakovaně upozornila, že dosud nebylo rozhodnuto o její námitce podjatosti proti JUDr. Vyklickému, který byl členem senátu rozhodujícího o stěžovatelkou vznesené námitce podjatosti některých členů kárného senátu. Také tímto postupem spolu se skutečností, že proti rozhodnutí kárného senátu není odvolání přípustné, bylo dle stěžovatelky porušeno její právo na spravedlivý proces.

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

5. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), a ústavní stížnost je přípustná, neboť proti napadenému rozhodnutí zákon procesní prostředek k ochraně práv stěžovatelky neposkytuje.

IV.

Posouzení opodstatněnosti ústavní stížnosti

6. Ve své předchozí judikatuře [viz např. nález sp. zn. II. ÚS 53/06 ze dne 12. 9. 2006 (N 159/42 SbNU 305) či nález sp. zn. III. ÚS 1076/07 ze dne 21. 1. 2008 (N 14/48 SbNU 145) – oba dostupné rovněž na <http://nalus.usoud.cz>] Ústavní soud již vyslovil, že právo na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím podle čl. 21 odst. 4 Listiny zahrnuje též právo volené a jiné veřejné funkce nerušeně vykonávat, včetně práva na ochranu před protiprávním zbavením této funkce. Takovou veřejnou funkcí je nepochybně i funkce soudce. Kárné řízení s možností uložení kárného opatření spočívajícího v odvolání z funkce soudce tedy do základního práva podle citovaného článku Listiny zasahuje, musí proto být pod ochranou soudní moci, respektive nezávislého a nestranného soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny.

7. Ústavní soud připomíná, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a že vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, „superrevizní“ instanci v systému obecné justice, oprávněnou svým vlastním

rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování obecných soudů; jeho úkolem je „toliko“ přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Vzhledem k tomu nutno vycházet z pravidla, že vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho použití na jednotlivý případ jsou v zásadě věcí obecných soudů a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady); o jaké vady přitom jde, lze zjistit z judikatury Ústavního soudu. Proces výkladu a použití podústavního práva pak bývá stížen takovouto vadou zpravidla tehdy, nezohlední-li obecné soudy správně (či vůbec) dopad některého ústavně zaručeného základního práva (svobody) na posuzovanou věc, nebo se dopustí z hlediska řádného procesu neakceptovatelné „libovůle“, spočívající buď v nerespektování jednoznačně znějící kogentní normy, nebo ve zjevném a neodůvodněném vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi respektován, resp., který odpovídá všeobecně přijímanému (doktrinálnímu) chápání dotčených právních institutů [nález ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471)]. Ústavněprávním požadavkem je též řádné, srozumitelné a logické odůvodnění soudního rozhodnutí.

8. Ústavní soud ve věci stěžovatelky neshledal žádné z takových pochybení a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí z ústavněprávního hlediska ob stojí a do základních práv stěžovatelky zasazeno nebylo. Z obsahu vyžádaného spisu Nejvyššího správního soudu, který Ústavní soud včetně všech podání stěžovatelky a protokolů o jednání důkladně prostudoval, je zřejmé, že Nejvyšší správní soud postupoval ve věci řádně, pečlivě a s důrazem na ochranu ústavně zaručených práv stěžovatelky, kterou v tomto směru vždy srozumitelně poučil. Postupu Nejvyššího správního soudu tedy není z pohledu ústavnosti čeho vytknout.

9. Ústavní soud zejména nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Skutkový stav ve věci stěžovatelky byl soustředěn v obsahu spisů spisových značek 5 C 115/2014, 5 C 179/2015, 5 C 209/2015, 77 C 429/2015, 77 C 417/2014 a 6 C 349/2002. Uvedené spisy (s více než dalšími třiceti spisy) si kárný senát u okresního soudu, v části spisů u Krajského soudu v Brně, vyžádal.

10. Navrhovala-li stěžovatelka důkaz znaleckým posudkem, který měl posoudit míru jejího zatížení a obtížnost jí okresním soudem přidělovaných věcí, tento její návrh byl při jednání kárného senátu dne 7. 3. 2018 zamítnut s odůvodněním, že senát je schopen sám posoudit s patřičnou odborností, do jaké míry je soudce zatížen. Nejvyšší správní soud přitom zdůraznil, že jádro kárného obvinění stěžovatelky nespočívá v průtazích řízení. Ústavní soud v této souvislosti upozorňuje na zásadu volného hodnocení důkazů, z níž mimo jiné vyplývá, že soudy v každé fázi řízení zvažují, které důkazy je třeba provést a nakolik je potřebné dosavadní stav dokazování doplnit. Nejsou přitom povinny vyhovět všem návrhům účastníků, jejich povinností však je o důkazních návrzích rozhodnout, a nevyhoví-li jim, musí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedly [viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 463/2000 ze dne 27. 8. 2001 (N 122/23 SbNU 191)]. Tak tomu bylo i v dané věci, kdy, jak bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud zamítnutí návrhu stěžovatelky na doplnění dokazování znaleckým posudkem řádně odůvodnil.

11. Stěžovatelka dále tvrdila, že v posuzované věci nebyly důkazy (předmětné spisy) řádně provedeny, když nebyla čtena ani stěžovatelkou vydaná rozhodnutí a protokoly o

jednáních, ani nebyl konstatován obsah příslušných spisů. Podle § 213 odst. 1 a 2 trestního řádu, který se na řízení o kárné odpovědnosti soudců podle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), přiměřeně použije, se listiny a jiné věcné důkazy při hlavním líčení předloží stranám k nahlédnutí, a navrhne-li kterákoli ze stran přečtení listiny, je soud povinen při hlavním líčení takovou listinu přečíst.

12. V posuzované věci předseda kárného senátu při jednání dne 7. 3. 2018 stěžovatelku vyzval k vyjádření, zda trvá na čtení spisů v každém jednotlivém případě (skutku). Předseda kárného senátu vyjádřil přesvědčení, že to nutné není. Stěžovatelka sdělila, že nepopírá skutek č. 1, tam by chtěla do spisu nahlédnout, ohledně ostatních skutků má za to, že nedošlo k porušení či ohrožení zákonnosti. Předseda kárného senátu konstatoval, že stěžovatelce bude připraven požadovaný spis, aby do něj mohla nahlédnout, a dále sdělil, že má za to, že již nebude potřeba provádět žádné další důkazy, proto bude-li stěžovatelka mít zájem o nahlédnutí do dalších spisů, nechť to sdělí soudu, spisy pro ni budou připraveny, aby se mohla případně vyjádřit k dalším skutečnostem. Z obsahu vyžádaného spisu vyplývá, že stěžovatelka této možnosti využila, do spisů nahlížela a dne 9. 4. 2018 předala Nejvyššímu správnímu soudu své vyjádření, které doplnila podáním ze dne 11. 4. 2018. Čtení listin, tedy předmětných spisů či některého z nich stěžovatelka v průběhu řízení nenavrhovala.

13. Z uvedeného je tedy zřejmé, že se Nejvyšší správní soud nedopustil stěžovatelkou namítaného pochybení, neboť postupoval při shromažďování, provádění i hodnocení důkazů v souladu se zákonem, a ve svých závěrech vycházel z řádně provedených důkazů, kterými byl skutkový stav věci dostatečně zjištěn.

14. Stěžovatelka v ústavní stížnosti vyjádřila nesouhlas také s postupem Nejvyššího správního soudu, který usnesením při jednání dne 11. 4. 2018 vyloučil skutky označené v kárné žalobě pod body 7) až 15) k samostatnému řízení a projednání. Z protokolu o jednání vyplývá, že kárný senát soustředil své zkoumání na prvních šest v kárném návrhu uvedených skutků, které považoval za nejzávažnější, a proto vyloučil skutky označené v kárné žalobě pod body 7) až 15) k samostatnému řízení. Stěžovatelka nemá pravdu v tom, že kárný senát uvedené procesní rozhodnutí řádně neodůvodnil. Předseda senátu při jednání konstatoval, že první skupina šesti skutků je typově vymezena změnou rozhodnutí ve věci samé poté, co rozhodnutí bylo vydáno, zatímco druhá část jsou skutky, které se týkají průtahů nebo jiných tvrzených vad při postupu soudce při řešení konkrétních věcí. Charakter skutků je tedy odlišný a kárný senát dospěl k závěru, že nejprve projedná skutky, které jsou typově závažnější, a podle výsledku řízení bude případně následovat další samostatné řízení. Předseda senátu dodal, že kdyby se takové skutky skutečně staly, šlo by o velmi závažné kárné provinění, a je pravděpodobné, že by stěžovatelka byla odvolána z funkce soudce, pročež by poté nebylo nutné zabývat se ostatními skutky.

15. Předseda kárného senátu stěžovatelce taktéž vysvětlil, že usnesení, kterým byly vyloučeny skutky označené v kárné žalobě pod body 7) až 15) k samostatnému řízení a projednání, nebude samostatně písemně vyhotovováno a opravný prostředek proti němu není přípustný. Podle § 136 odst. 1 trestního řádu není třeba vyhotovovat usnesení, jimiž se jen upravuje průběh řízení nebo způsob provedení důkazů anebo jimiž se nařizuje nebo připravuje jednání soudu. Postup Nejvyššího správního soudu, který usnesením vyhlášeným při jednání dne 11. 4. 2018 vyloučil skutky označené v kárné

žalobě pod body 7) až 15) k samostatnému řízení a projednání, aniž by usnesení o tom samostatně vyhotovoval, byl proto zcela v souladu se zákonem, neboť šlo o usnesení, kterým se upravuje průběh řízení.

16. To platí i pro postup Nejvyššího správního soudu při projednávání námítky podjatosti proti JUDr. Vyklickému, který byl členem senátu rozhodujícího o stěžovatelkou vznesené námitce podjatosti některých členů kárného senátu. Jak předseda kárného senátu stěžovatelku správně poučil, námitkou podjatosti člena senátu rozhodujícího o námitce podjatosti členů kárného senátu se za dané procesní situace může zabývat až Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti, a to poté, co je řízení před soudy skončeno, stěžovatel s jeho výsledkem nesouhlasí a pocítuje újmu na svých základních právech a svobodách v důsledku pochybení obecných soudů s možným vlivem na výsledek řízení.

17. V posuzované věci stěžovatelka spatřuje podjatost soudce JUDr. Vyklického v tom, že soudkyně okresního soudu JUDr. Richterová a JUDr. Šparlinková, které „začaly zničehonic“ chodit jako veřejnost na jednání stěžovatelky, se zúčastnily na podzim roku 2017 sjezdu Soudcovské unie v Ostravě, jejímž čestným prezidentem byl v té době dnes již zemřelý JUDr. Vyklický. Stěžovatelka se domnívá, že se tak Soudcovská unie podílela na podání kárného návrhu vůči její osobě, kdy za Soudcovskou unii podávala vyjádření k osobě stěžovatelky JUDr. Richterová. Stěžovatelka dále uvádí, že současný ministr zdravotnictví je v Randově nadaci, a Randovou medailí je oceněn i JUDr. Vyklický.

18. Ústavní soud posoudil stěžovatelkou uvedené důvody, a dospěl k závěru, že z nich podjatost JUDr. Vyklického vůči osobě stěžovatelky dovodit nelze. Veškerá tvrzení stěžovatelky pouze popisují běžný styk mezi soudci, když je zcela obvyklé, že se setkávají, ať již neformálně, či oficiálně – např. na setkání členů spolku Soudcovská unie České republiky, z. s. (dále jen „Soudcovská unie“). V takové skutečnosti nelze spatřovat okolnosti, se kterými § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (ve spojení s § 10 zákona č. 7/2002 Sb.) spojuje vyloučení soudce se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům z projednávání a rozhodnutí věci. Také skutečnost, že Mgr. et. Mgr. Adam Vojtěch, současný ministr zdravotnictví, je členem dozorčí rady Randovy nadace (spolku „Spolek českých právníků Všehrd“), která v minulosti ocenila JUDr. Vyklického, nezakládá nijak podjatost tohoto soudce, a to ani přes stěžovatelkou tvrzené informace o vztazích mezi obchodními společnostmi Salus Blansko, Nemocnice Blansko s. r. o. v likvidaci, Nemocnice Blansko, a obchodní společností BLOS, s. r. o. sídlící na stejné adrese v Blansku jako okresní soud.

19. Ústavní soud nepřisvědčil ani tvrzením stěžovatelky, že když trvala v průběhu jednání na svém stanovisku, bylo jí vyhrožováno předsedou kárného senátu, že povolá justiční stráž. Podle § 203 odst. 2 trestního řádu je předseda senátu povinen dbát, aby byla zachována důstojnost a vážnost soudního jednání, aby hlavní líčení nebylo zdržováno výklady, které nemají vztah k projednávané věci, a aby bylo zaměřeno co nejúčinněji k objasnění věci. Z protokolů o jednáních je zřejmé, že výtky předsedy kárného senátu směřovaly vždy k usměrnění stěžovatelky za účelem dosažení shora uvedeného cíle, jeho jednání přitom bylo vždy zdvořilé a korektní, stěžovatelce byl dán nadstandardně široký prostor pro její vyjádření, byla řádně informována o zamýšleném postupu soudu a poučena o svých procesních právech.

20. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud neshledal procesní postup Nejvyššího správního soudu i závěry z něj vyplývající vybočujícími z mezí ústavnosti.

21. Stěžovatelka spatřuje porušení svého práva na spravedlivý proces taktéž ve skutečnosti, že proti rozhodnutí kárného senátu není odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.). Touto problematikou se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/09 ze dne 29. 9. 2010 (N 205/58 SbNU 827; 332/2010 Sb.), a dospěl k závěru, že kárné řízení se soudci obecných soudů není řízením o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 a čl. 7 odst. 2 Úmluvy, neboť jde z hlediska systematiky právního řádu o řízení nikoliv trestní, na čemž nemůže nic změnit ani fakt, že zákon č. 7/2002 Sb. umožňuje subsidiární aplikaci trestního řádu. Řízení se soudci je tak řízením svou povahou disciplinárním, a nikoliv trestním; je v něm sice rozhodováno o odpovědnosti za nesplnění povinnosti stanovené právním předpisem, avšak týká se pouze specifických povinností soudce. Ústavní soud proto konstatoval, že za situace, kdy právo podat odvolání proti soudnímu rozhodnutí je garantováno (čl. 2 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě) pouze v případech, v nichž se jedná o „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, právo na odvolání proti rozhodnutí kárného senátu explicitně v ústavním pořádku garantováno není, a z ústavního pořádku je nelze dovodit ani jiným způsobem. V této souvislosti Ústavní soud uvedl, že rozhodnutí zákonodárce o vyloučení možnosti odvolání není svévolné či nelogické a nepopírá principy, na nichž je český právní řád vystavěn; lze je totiž podepřít objektivně existujícími specifiky kárného řízení, mezi něž patří i skutečnost, že kárná řízení jsou vedena před zvláštním senátem Nejvyššího správního soudu a nejde z hlediska jeho povahy o běžné občanskoprávní či trestní řízení, nýbrž o řízení s osobami, jež jsou ke státu ve služebním (či obdobném) poměru. Právní úpravu, jež kárně obviněnému soudci neumožňuje podat odvolání proti rozhodnutí kárného senátu, plénum Ústavního soudu neshledalo v citovaném nálezu protiústavní, a Ústavní soud, který je tímto závěrem vázán, proto ani v nyní posuzované věci nemohl přisvědčit argumentaci stěžovatelky o zásahu do jejích práv v důsledku absence práva podat v její věci odvolání, když ústavní stížností napadený zásah orgánu veřejné moci je konformní se závěry, jež Ústavní soud k němu již dříve vyslovil.

22. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud neshledal porušení základních práv a svobod stěžovatelky, ústavní stížnost bez přítomnosti účastníků mimo ústní jednání jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písmeno a) zákona o Ústavním soudu odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 30. října 2018

Radovan Suchánek, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: H. Kyprová